

ATELIER III

30/03 – 20:30 + 31/03 & 1/04 – 21:00 + 2/04 – 15:00
dance/performance • Decoratelier

nl/ Hoe stellen we ons de kunstruimtes van morgen voor? Hoe kunnen we experimenteren met die ontmoetingsplekken en laboratoria voor het samenleven? De kunstenaars van *Damaged Goods* bezetten een oude fabriek in Molenbeek – die momenteel het Decoratelier van scenograaf Jozef Wouters huist – om met die prangende vragen aan de slag te gaan.

fr/ Comment imaginons-nous les espaces artistiques de demain ? Comment expérimenter avec ces lieux de rencontre et laboratoires du vivre ensemble ? Les artistes de *Damaged Goods* s'installent dans une ancienne usine à Molenbeek – où se trouve l'atelier du scénographe Jozef Wouters – pour se pencher sur ces questions pressantes.

en/ How do we envision the art spaces of tomorrow? How can we experiment with these meeting places and laboratories for coexistence? The artists of *Damaged Goods* set up camp in a former factory in Molenbeek – housing the Decoratelier of scenographer Jozef Wouters – to formulate some physical answers to these questions.

MEG STUART EN JOZEF WOUTERS DROMEN VAN NIEUWE KUNSTRUIMTES:

'WE HEBBEN NOOD AAN STRUCTUREN IN HOUT EN IN STRO'

Charlotte De Somviele in gesprek met Meg Stuart en Jozef Wouters.

Scenograaf Jozef Wouters opende in hartje Molenbeek een nieuw atelier, waar zowel kunstenaars, buurtbewoners als ambachtsslui onderdak vinden. Choreografe Meg Stuart is de eerste die de plek in het kader van Performatik met haar dansers mocht bezetten.

Liverpoolstraat 24, Molenbeek. Het moet zowat de enige plek zijn in de Brusselse Heyvaertwijk waar geen auto's worden verhandeld. In een oud fabriekspand tussen de vele garages vond Jozef Wouters een nieuwe uitvalsbasis voor "zijn" Decoratelier. De beeldend kunstenaar zal er de komende twee jaar decors maken voor onder andere Thomas Bellinck maar wil er ook andere kunstenaars en lokale initiatieven een plek geven. Die sporen zie je al wanneer je de enorme ruimte binnenwandelt. Een parachute ligt verlaten op een houten tribune, overal staan rekken met felgekleurde kostuums, boven hoor je mensen zingen terwijl technici beneden onder het stof planken zagen. Het is de prettig gestoorde chaos van choreografe Meg Stuart die sinds twee weken met haar dansers in het gebouw aan de slag is. Samen met Wouters en dramaturg Jeroen Peeters presenteert ze vanavond *Atelier III*, een voorstudie van hun nieuwe voorstelling *Projecting [Space]* voor de Ruhrtriennale.

Ontmoetingsruimte

'In *Atelier III* hebben we niet de behoefte, noch de druk om een affe voorstelling te tonen, maar willen we op een relaxte manier materiaal en vragen uit ons werkproces delen,' vertelt Stuart. 'Dat schept heel andere mogelijkheden. Zowel Jozef als ik zijn erg bezig met de vraag hoe we de blik van het publiek kunnen choreograferen. *Atelier III* is een fluïde ontmoetingsruimte waarin verschillende praktijken door elkaar lopen en we de klassieke conventies van het theater, waar normaal één ding gebeurt en mensen naar één ding kijken, uitdagen.' Die transdisciplinaire aanpak verkende Stuart eerder al in het magische *Sketches/Notebook*.

'Deze ruimte wil zich vormen naar de artiesten die er werken en vice versa,' gaat Wouters verder. 'Dingen die in het theater vanzelfsprekend zijn, moeten we hier opnieuw bevragen: Hebben we een dansvloer en theatergordijnen nodig? Hoe leiden we de mensen door de ruimte? Hoe gaan we om met energie in een plek die allesbehalve ecologisch gebouwd is? De zoektocht naar tijdelijke werkplekken is iets waar veel kunstenaars vandaag mee bezig zijn. Meg en ik wilden ons niet zozeer afkeren van het theater, maar we waren op zoek naar een plek waar we verschillende maanden konden werken en waar de scenografie en de dans samen konden ontstaan. In het theater is zo'n repetitieschema onmogelijk. We hebben nood aan structuren in steen, maar ook in hout en stro.'

Pop-up-atelier

'We richten het Decoratelier nu zo in dat het na twee jaar verplaatst kan worden naar een andere plek. Er zit een

grote schoonheid in je telkens opnieuw aanpassen aan een gebouw, een buurt en de hele economie daarrond. Bewust zijn van de context waarin je werkt, hangt in dit geval niet af van hoeveel buurtbewoners er op de première zullen zijn. Je kan op zoveel manieren deel worden van het sociale ecosysteem: vorige week nog kwamen kinderen uit de buurt hier spelen met de dansers. En we voegen een andere energie toe aan een plek die hoofdzakelijk als commerciële transitzone fungeert. Ik ga ervan uit dat er steeds meer van dit soort pop-up-ateliers zullen ontstaan waarin mensen vrij kunnen experimenteren. De grote instituten moeten daarin volgen.'

Gezelschapsdenken

Die flexibiliteit is trouwens niet alleen iets waar de generatie van Wouters, gewend aan kleine budgetten en projectmatig werken, mee bezig is. 'Continuïteit is belangrijk, maar ik wil géén instituut worden,' zegt Stuart. 'Ik zou nooit een studio willen binnenwandelen waarin mijn dansers al weten wat ik van hen verwacht. Ik voel me goed in het theater, maar ik heb een groeiende interesse om buiten de gekende infrastructuren te werken en mijn routines te bevragen.' Het is precies één van de redenen waarom Stuart Wouters uitnodigde om autonoom kunstenaar in residentie te worden bij haar gezelschap Damaged Goods. Het klassieke gezelschapsdenken, verbonden aan één artiest, lijkt op zijn retour. 'Het is niet toevallig dat Megs gezelschap geen eigen gebouw heeft,' zegt Wouters. 'Het is een dynamisch web van relaties. Ik word niet uitgenodigd om gewoon een decor te maken voor een voorstelling, maar we bouwen een collectieve verbeelding op. Ik word een betere scenograaf door met Meg tijd door te brengen in de studio. Ze leert me dat een voorstel mag falen, net zoals bij de improvisaties van de dansers.'

MEG STUART AND JOZEF WOUTERS DREAM OF NEW ART SPACES: 'WE NEED STRUCTURES IN WOOD AND STRAW'

Excerpts from a conversation with Meg Stuart and Jozef Wouters by Charlotte De Somviele

'In *Atelier III* we don't feel the need or the pressure to show a finished performance. We want to share the material and the questions that arose during the creative process in a laid-back manner,' says Stuart. 'That creates a whole other range of possibilities. Both Jozef and I are interested in how one can choreograph the gaze of the audience. *Atelier III* is a fluid meeting space in which various practices are intertwined and the classic conventions of the theatre – where events happen one at a time and people only look at things in isolation – are challenged.'

'This space will shape the artists who work here and vice versa,' Wouters continues. 'Things that are taken for granted in the theatre are questioned anew here: do we need a dance floor and theatre curtains? How do we guide people through the space? How can we make an old building such as this more energy efficient? Many contemporary artists are searching for temporary workplaces. Meg and I did not so much want to turn away from the theatre, but we were looking for a specific type of location: a place where we could work for several months and where the scenography and dance could develop in tandem. In the theatre, such a rehearsal schedule is impossible. Structures in stone are necessary, but we also need those in wood and straw.'

'Continuity is important, but I don't want to become an institute,' Stuart agrees. 'I would never want to walk into a studio where my dancers already know what I expect from them. I feel good in the theatre, but I have a growing interest in working outside the known infrastructures and in questioning my routines.' It is precisely one of the reasons why Stuart invited Wouters to become an independent artist in residence at her company Damaged Goods. The classic company-thinking, built around one artist, seems to have waned. 'It is no coincidence that Meg's company does not have its own building,' says Wouters. 'It's a dynamic web of relationships. I'm not invited to simply create a stage design for a show: we are building a collective vision. I become a better scenographer by spending time in the studio with Meg. She teaches me that a proposal may fail, as might the improvisations of the dancers. We both have the desire to dream beyond the parameters of what is possible.'

choreography Meg Stuart | **dramaturgy** Jeroen Peeters | **scenography** Jozef Wouters | **created with and performed by** Mor Demer, Márcio Kerber Canabarro, Roberto Martínez, Renan Martins de Oliveira, Sonja Pregrad, Jorge Rodolfo de Hoyos, Mariana Tengner, Sigal Zouk
sound Vincent Malstaf | **costume design** Sofie Durnez | **light design** Sandra Blatterer | **costume assistance** Andrea Kränzlin | **post-performance DJs** Thomas Proksch, Nara Gandaia (on 01/04) | **technical direction** Oliver Houttekiet | **decoratelier** Celine van der Poel, Menno Vandeveldel | **technical realization** Jitske Vandenbussche, Pierre Willems | **set construction** Raouf Faltakh, Bram Rombouts, Jonathan van Essche, Koen Schetske | **production manager** Nara Virgens | **intern decoratelier** Kristien Borgers | **production** Damaged Goods | **special thanks to** Shannon Cooney, Brendan Dougherty, Alain Franco, Jean-Paul Lespagnard, Aida Moreno, Tove Sahlin, Goyi de Simon, Action Scénique, Comp.Marius, Entrakt, Gemeente Molenbeek, HETPALEIS, LOD muziektheater, Luchtdopen Ciers, Skydive Flanders (PCV), Stad Brussel, Toneelhuis, WijkAntenne de Quartier, Zinneke Parade | Meg Stuart & Damaged Goods are supported by the Government of Flanders and the Flemish Community Commission.

www.damagedgoods.be

Kaaithheater is supported by

